

Sygn. akt IV U 71/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2023 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Beata Szymańska

Protokolant: sekr. sąd. Michał Ziółkowski

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2023 roku w Toruniu

na rozprawie

sprawy **M. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem od decyzji z dnia 16 grudnia 2022 roku, znak (...) - (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu M. G. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 20 sierpnia 2022 roku do 28 października 2022 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku,

przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł. do rozpoznania żądanie przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 29 października 2022 roku do 22 stycznia 2023 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Asesor sądowy Beata Szymańska

Sygn. akt IV U 71/23

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 grudnia 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie art. 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1133 z późn. zm.), art. 57b ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291 z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 24 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad oraz trybu uznawania zdarzenia za wypadek w drodze do pracy lub z pracy, sposobu jego dokumentowania, wzoru karty wypadku w drodze do pracy lub z pracy oraz terminu jej sporządzenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 924) oraz art. 154 par. 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735) odmówił odwołującemu M. G. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 20 sierpnia 2022 roku do 28 października 2022 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zgodnie z powołanymi przepisami miesięczny zasiłek chorobowy wynosi 100 % podstawy wymiaru zasiłku, jeżeli niezdolność do pracy powstała wskutek wypadku w drodze do pracy lub z pracy. Za wypadek w drodze do pracy lub z pracy uważa się zaś nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które

nastąpiło w drodze do lub z miejsca wykonywania zatrudnienia lub innej działalności, stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego, jeżeli droga ta była najkrótsza i nie została przerwana. Jednocześnie organ wyjaśnił, iż w myśl art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1376 ze zmianami) świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art. 3, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Organ podniósł, iż przyczyną wypadku ubezpieczonego z dnia 25 lipca 2022 roku było niedostosowanie przez niego prędkości do warunków ruchu. Jadący przed ubezpieczonym samochód zaczął bowiem nagle hamować, ponieważ jadący przed nim samochód ciężarowy zamierzał skrócić w lewo. Wnioskodawca również zaczął hamować, lecz droga hamowania była za krótka. W konsekwencji, samochód ubezpieczonego wypadł na przeciwległy pas drogi i uderzył w bariery ochronne. Ubezpieczony nie zachował zatem odpowiedniej odległości, co było przyczyną wypadku. Z tych też względów, w ocenie organu rentowego, zasiłek chorobowy za okres od 20 sierpnia 2022 roku do 28 października 2022 roku przysługuje ubezpieczonemu w wysokości 80 % podstawy wymiaru.

(decyzja – akta zasiłkowe)

Odwołanie od wspomnianej decyzji złożył odwołujący, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy jego wymiaru.

W uzasadnieniu wskazał, że w trakcie przebywania na zwolnieniu chorobowym otrzymał wiadomość, że klasyfikacja czynu zostanie dokonana po zakończeniu postępowania w organach ścigania. Postępowanie nie zakończyło się jednak w dniu wydania decyzji, w której organ stwierdził, że przyczyną wypadku było niedostosowanie prędkości do warunków ruchu, pomimo że dokumentacja z wypadku sporządzona przez policję nie stwierdza takiego faktu. W aktach sprawy jest zaś mowa o nieumyślnym spowodowaniu zagrożenia. Dlatego też, zdaniem ubezpieczonego, odmowa wypłaty zasiłku w wysokości 100 % podstawy wymiaru jest bezpodstawną. Wypadek był bowiem zdarzeniem nagłym, które wystąpiło w drodze do pracy, a droga ta nie została przerwana.

(odwołanie k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy powołał uzasadnienie prawne i faktyczne jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie k. 6-7)

W piśmie przygotowawczym z dnia 6 lipca 2023 roku organ rentowy wskazał, że nie kwestionuje okoliczności, iż ubezpieczony M. G. w chwili zdarzenia z dnia 25 lipca 2022 roku pozostawał w drodze z miejsca zamieszkania do miejsca zatrudnienia, odbywana przez niego droga była najkrótsza i nie została przerwana, a zdarzenie, w wyniku którego M. G. stał się niezdolny do pracy było nagłe i wywołane przyczyną zewnętrzną. W związku z tym, wypadek z dnia 25 lipca 2022 roku wypełniał dyspozycję przepisu art. 57b ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach.

(pismo przygotowawcze k. 32-33)

Na rozprawie w dniu 28 września 2023 roku ubezpieczony doprecyzował, że domaga się przyznania zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru za okres od dnia 20 sierpnia 2022 roku do dnia 22 stycznia 2023 roku.

(protokół rozprawy z dnia 28 września 2023 roku 00:01:08 – 00:03:21 k. 62)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. G. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia 25 maja 2021 roku z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W..

(okoliczność bezsporna)

W dniu 25 lipca 2022 roku ubezpieczony uległ wypadkowi komunikacyjnemu będąc w drodze z domu do miejsca zatrudnienia. Odbywana przez niego droga była najkrótsza i nie została przerwana, a zdarzenie było nagłe i wywołane przyczyną zewnętrzną.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: karta wypadku w drodze do pracy k. 16 akt emerytalno-rentowych)

W związku z wyżej wymienionym zdarzeniem przeciwko ubezpieczonemu toczyło się postępowanie karne przed Sądem Rejonowym w Toruniu, II Wydział Karny, pod sygn. II K 1823/22. M. G. został oskarżony o to, że w dniu 25 lipca 2022 roku około godz. 07:45 na drodze krajowej nr (...) w m. Grzywna na wysokości 172,6 km, kierując pojazdem marki C. (...) o numerze rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że najechał na tył pojazdu marki T. (...) o numerze rej. (...) poruszającego się w tym samym kierunku, który w wyniku uderzenia zjechał na przeciwny pas ruchu doprowadzając do zderzenia z pojazdem marki H. (...) o numerze rej. (...), poruszającego się z przeciwnego kierunku, w wyniku czego kierujący pojazdem marki T. J. K., doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia płuca prawego, otarcia naskórka obu przedramion i otarcia naskórka łokcia prawego, zasinienia lewego przedramienia, stłuczenia okolicy biodra prawego tj. naruszenia czynności narządu ciała – czynności oddechowej na czas powyżej 7 dni oraz kierujący marki H. B. P. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kompresyjnego trzonu kręgu L1 kręgosłupa odcinka lędźwiowego, otarcia naskórka brzucha oraz obu kończyn górnych, zasinienia obu kończyn górnych tj. naruszenia czynności narządu ciała – ruchomości kręgosłupa w odcinku lędźwiowych na czas powyżej 7 dni tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k. Wyrokiem z dnia 7 lutego 2023 roku Sąd Rejonowy w Toruniu, przyjmując w pkt I wyroku, że wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu M. G., nie są znaczne na mocy art. 66 § 1 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres 2 lat próby.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu k. 192 akt o sygn. II K 1823/22)

W wyniku doznanego wypadku ubezpieczony stał się niezdolny do pracy i przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 25 lipca 2022 roku do dnia 22 stycznia 2023 roku.

Płatnik składek (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. za okres od dnia 25 lipca 2022 roku do dnia 19 sierpnia 2022 roku wypłacił ubezpieczonemu wynagrodzenie na podstawie art. 92 k.p.

(okoliczność bezsporna)

W dniach 12 sierpnia 2022 roku oraz 26 sierpnia 2022 roku płatnik składek złożył do ZUS zaświadczenie na druku Z-3 z wnioskiem o wypłatę ubezpieczonemu zasiłku chorobowego za dalszy okres niezdolności do pracy.

(dowód: zaświadczenia – akta zasiłkowe)

Decyzją z dnia 21 września 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił ubezpieczonemu wypłaty zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 sierpnia 2022 roku do dnia 10 października 2022 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru, z uwagi na nieuzupełnienie przez ubezpieczonego dokumentacji niezbędnej do kwalifikacji zdarzenia jako wypadku w drodze do pracy.

(dowód: decyzja z dnia 21 września 2022 roku – akta zasiłkowe)

Następnie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, którą uchylił decyzję odmowną z dnia 21 września 2022 roku oraz odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 sierpnia 2022 roku do dnia 28 października 2022 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru, z uwagi na to, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

(dowód: decyzja z dnia 16 grudnia 2022 roku – akta zasiłkowe)

Jednocześnie, organ rentowy wypłacił ubezpieczonemu zasiłek chorobowy za okres od dnia 20 sierpnia 2022 roku do dnia 22 stycznia 2023 roku w wysokości 80 % podstawy wymiaru.

(dowód: karta zasiłkowa – akta zasiłkowe)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego oraz zgromadzonych w toku niniejszego postępowania sądowego. Sąd poczytał je za wiarygodne, albowiem nie budziły one wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a żadna ze stron nie zakwestionowała wiarygodności tych środków dowodowych. Nadto, ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dokumentach zawartych w aktach o sygn. II K 1823/22, w szczególności na wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 7 lutego 2023 roku, który jako dokument urzędowy stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.).

W ocenie Sądu Rejonowego, odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania prawne w niniejszej sprawie należy rozpocząć od przytoczenia treści art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1732) dalej zwaną ustawą zasiłkową. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Stosownie do treści przepisu art. 11 ust. 1 ustawy zasiłkowej miesięczny zasiłek chorobowy, z zastrzeżeniem ust. 2, wynosi 80% podstawy wymiaru zasiłku. Zgodnie zaś z ust. 2 powołanego przepisu miesięczny zasiłek chorobowy wynosi 100% podstawy wymiaru zasiłku, jeżeli niezdolność do pracy lub niemożność wykonywania pracy, o której mowa w art. 6 ust. 2:

- 1) przypada w okresie ciąży;
- 2) powstała wskutek poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów;
- 3) powstała wskutek wypadku w drodze do pracy lub z pracy.

Definicja wypadku w drodze do pracy lub z pracy zawarta jest w art. 57b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 504), dalej zwaną ustawą o emeryturach i rentach. Przepis ten stanowi, że za wypadek w drodze do pracy lub z pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w drodze do lub z miejsca wykonywania zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego, jeżeli droga ta była najkrótsza i nie została przerwana. Jednakże uważa się, że wypadek nastąpił w drodze do pracy lub z pracy, mimo że droga została przerwana jeżeli przerwa była życiowo uzasadniona i jej czas nie przekraczał granic potrzeby, a także wówczas, gdy droga, nie będąc drogą najkrótszą, była dla ubezpieczonego, ze względów komunikacyjnych, najdogodniejsza.

W sprawie bezsporne było, że wypadek komunikacyjny, jakiemu uległ ubezpieczony w dniu 25 lipca 2022 roku był wypadkiem w drodze do pracy w rozumieniu przepisu art. 57b ustawy o emeryturach i rentach. Organ nie kwestionował bowiem, że było to zdarzenie nagle, wywołane przyczyną zewnętrzną, a ubezpieczony był wówczas w drodze z miejsca zamieszkania do miejsca zatrudnienia, przy czym odbywana przez niego droga była najkrótsza i nie została przerwana. Bezspornym także było, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia ubezpieczony stał się niezdolny do pracy i przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od 25 lipca 2022 roku do 22 stycznia 2023 roku.

Organ rentowy odmowę przyznania ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru argumentował ustaleniami Miejskiej Policji w T., z których wynika, iż przyczyną wypadku, w wyniku którego M. G. stał się niezdolny do pracy, było niedostosowanie przez ubezpieczonego prędkości jazdy do warunków ruchu, co oznacza, że wyłączną przyczyną zdarzenia z 25 lipca 2022 roku było naruszenie przez ubezpieczonego przepisów

dotyczących ochrony życia i zdrowia, które miało charakter umyślny lub było wynikiem rażącego niedbalstwa. Organ powołał się w tym zakresie na przepis art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej, który wyłącza w takich okolicznościach prawo do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego, a który w ocenie organu znajduje zastosowanie także w odniesieniu do wypadków w drodze do pracy

Stanowisko organu rentowego jest jednak błędne.

Jak stanowi przepis art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1205 z późn. zm.) dalej zwaną ustawą wypadkową, świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art. 3 (tj. wypadków przy pracy i wypadków traktowanych na równi z wypadkami przy pracy), było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

Z treści cytowanego przepisu wynika zatem, iż znajduje on zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego tj. świadczeń, których podstawą jest wypadek przy pracy lub zdarzenie traktowane na równi z wypadkiem przy pracy.

Zasiłek chorobowy przyznawany w związku z wypadkiem w drodze do pracy lub w drodze z pracy w wysokości 100 % podstawy jego wymiaru nie jest zaś świadczeniem z ubezpieczenia wypadkowego, lecz świadczeniem z ubezpieczenia chorobowego, do którego zastosowanie znajdują przepisy ustawy zasiłkowej. Wymieniony akt prawny nie zawiera zaś regulacji analogicznej do przepisu art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej, nie zawiera również żadnego odesłania do odpowiedniego stosowania rzeczonyj normy prawnej w odniesieniu do wypadków w drodze do pracy lub wypadków w drodze z pracy.

Również na gruncie regulacji art. 57b ustawy o emeryturach i rentach, szeroko pojęta wina ubezpieczonego nie stanowi kwestii podlegającej ocenie organu rentowego. W ustawie emerytalnej brak jest bowiem sankcji analogicznej do tej, którą przewiduje art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy prac i chorób zawodowych (por. M. Bartnicki, B. Suchacki [w:] Komentarz do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych [w:] Emerytury i renty z FUS. Emerytury pomostowe. Okresowe emerytury kapitałowe. Komentarz do trzech ustaw emerytalnych, wyd. I, red. K. Antonów, LEX/el. 2019, art. 57(b).

Przypomnieć należy, iż Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie wyjaśniał, że przepisy regulujące system zabezpieczenia społecznego ze względu na swoją istotę i konstrukcję podlegają wykładni ścisłej. Nie powinno się więc stosować do nich wykładni celowościowej, funkcjonalnej, aksjologicznej lub systemowej w opozycji do wykładni językowej, jeżeli ta ostatnia prowadzi do jednoznacznych rezultatów interpretacyjnych. W wyroku z dnia 8 grudnia 2005 roku Sąd Najwyższy wskazał, iż przepisy prawa ubezpieczenia społecznego mają charakter bezwzględnie obowiązujący. Tworzą system prawa ścisłego, zamkniętego. Nie mogą być interpretowane rozszerzająco, zwłaszcza przy zastosowaniu wykładni aksjologicznej (wyrok SN z 8.12.2005 r., I UK 104/05, M.P.Pr. 2006, nr 4, poz. 217). W konsekwencji, zdaniem Sądu meriti, nawet jeżeli w ramach prawa zabezpieczenia społecznego istnieje luka prawna, to nie jest dopuszczalne jej wypełnianie poprzez odwoływanie się do innych przepisów lub zasad tej gałęzi prawa.

W związku z powyższym, należy dojść do konstatacji, że nawet udowodniona wina pracownika co do zasady nie wpływa w jakikolwiek sposób na jego prawo do świadczeń w związku z wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy. Nie ma bowiem żadnych przepisów, które wskazywałyby na zależność między prawem do nich czy ich wysokością a przyczynieniem się pracownika do spowodowania wypadku w drodze do pracy lub z pracy.

Wyjątek od powyższej zasady stanowi jedynie przepis art. 15 ust. 1 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym zasiłek chorobowy nie przysługuje ubezpieczonemu za cały okres niezdolności do pracy, jeżeli niezdolność ta spowodowana została w wyniku umyślnego przestępstwa lub wykroczenia popełnionego przez tego ubezpieczonego. Okoliczności, o których mowa w ust. 1, stwierdza się na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu (art. 15 ust. 2 ustawy zasiłkowej).

Mając na uwadze treść powołanego przepisu, Sąd Rejonowy badał, czy wobec ubezpieczonego zachodzi którakolwiek z wymienionych okoliczności, determinujących utratę przez niego prawa do zasiłku chorobowego w całości.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, iż w związku z wypadkiem z dnia 25 lipca 2022 roku przeciwko ubezpieczonemu toczyło się postępowanie karne przed Sądem Rejonowym w Toruniu, II Wydział Karny, pod sygn. II K 1823/22, o czyn z art. 177 § 1 k.k. tj. spowodowanie wypadu komunikacyjnego. Wyrokiem z dnia 7 lutego 2023 roku Sąd Rejonowy w Toruniu, przyjmując w pkt I wyroku, że wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu M. G., nie są znaczne na mocy art. 66 § 1 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres 2 lat próby. Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest prawnokarną reakcją na czyn przestępny sprawcy, która wiąże się z przypisaniem mu faktu popełnienia przestępstwa i winy (por. postanowienie SN z 27.11.2003 r., V KK 301/03, OSNKW 2004/1, poz. 9). Zatem z orzeczenia Sądu Rejonowego w Toruniu wynika, iż ubezpieczony dopuścił się czynu zabronionego stypizowanego w art. 177 § 1 k.k. Co jednak istotne, przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego ma charakter nieumyślny i to także wówczas, gdyby ustalono, że sprawca umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym (postanowienie SN z 20.05.2010 r., V KK 96/10, OSNwSK 2010/1, poz. 1063). Przepis art. 15 ustawy zasiłkowej wyłącza zaś prawo do zasiłku chorobowego wyłącznie wówczas, gdy przyczyną niezdolności do pracy było umyślne przestępstwo lub wykroczenie popełnione przez tego ubezpieczonego. Skoro powodem niezdolności ubezpieczonego do pracy był wprawdzie popełniony przez niego czyn zabroniony, lecz o charakterze nieumyślnym, powołana norma nie może znaleźć zastosowania w rozpoznawanej sprawie.

Reasumując, zdaniem Sądu orzekającego, na kanwie tej sprawy nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające odmowę przyznania ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego w związku z niezdolnością do pracy powstałą wskutek wypadku w drodze do pracy. W związku z tym, w oparciu o art. 11 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, art. 57b ustawy o emeryturach i rentach oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję poprzez ustalenie, że wnioskodawcy przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okres od 20 sierpnia 2022 roku do 28 października 2022 roku, w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Jednocześnie, z uwagi na to, iż decyzja z dnia 16 grudnia 2022 roku obejmowała tylko część okresu, za który ubezpieczony domagał się w niniejszym postępowaniu przyznania prawa do zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru, Sąd w pkt II sentencji wyroku, działając na podstawie art. 477(10) § 2 k.p.c., przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł. do rozpoznania żądanie przyznania prawa do zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru za dalszy okres tj. od 29 października 2022 roku do 22 stycznia 2023 roku.

Asesor sądowy Beata Szymańska